तदेवंकिंकरंप्रस्थापयेतिअत्यादरेणनमस्करोति श्रीकृष्णेति वृष्णिकुलपद्मस्यप्रीतिदातृत्वेनहेसूर्योपम क्ष्माचअवनिः निर्जरादेवाश्चद्विजाश्चप शवश्चतएवउदधयस्तेषांवृद्धिकारित्वेनहेचंद्रोपम उद्धर्मःपाखंडधर्मस्तदेवशार्वरंतमः तद्धरतीतितथाअनेनद्वयोपम हेक्षितिराक्षसघ्नक् क्षितौराक्ष साः कंसादयः उद्यन्नेवतेभ्योद्रुह्यतीतिपुनःसूर्योपम सूर्याद्युपमापिन्यूनेतिमत्वाऽह आऽर्कमर्कमभिव्याप्यसर्वेषामर्हन्पूज्यभगवन् आकल्पंक ल्पपर्यंततेतुभ्यंनमइति ॥ ४० ॥ ससखिवत्सकमोक्षणकौतुक द्रुतविलंबितपुत्रमुदेऽद्भुतम् निखिलरूपमतोदधदच्युतोऽवतुसवःकलयन्व्रजमंग लम् १ पादयोर्नत्वाअभीष्टंसर्वतःपूजितमभिप्रेतंवा ॥ ४१ ॥ अनुज्ञाप्यअनुज्ञांप्रदाप्य पृष्ट्वेत्यर्थःस्वयंभुवंब्रह्माणम् यथापूर्वंसखायोयस्मिन्त

श्रीकृष्णवृष्णिकुलपुष्करजोषदायिन्क्ष्मानिर्जरद्विजपशूदधिवृद्धिकारिन् ॥ उद्धर्मशार्वरहरक्षितिराक्षसघ्नगाकल्पमार्कमर्हन्भगवन्नमस्ते॥४०॥ श्रीशुकउवाच इत्यभिष्टूयभूमानंत्रिःपरिक्रम्यपादयोः॥ नत्वाभीष्टंजगद्धातास्वधामप्रत्यपद्यत॥४१॥ ततोऽनुज्ञाप्यभगवान्स्वभुवंप्रागवस्थितान्॥ वत्सान्पुलिनमानिन्येयथापूर्वसखिस्वकं॥ ४२॥ एकस्मिन्नपियातेब्देप्राणेशंचांतरात्मनः॥ कृष्णमायाहताराजन्क्षणार्द्धमेनिरेऽर्भकाः ॥ ४३ ॥ किंकिंनविस्मरंतीहमायामोहितचेतसः॥ यन्मोहितंजगत्सर्वमभीक्ष्णंविस्मृतात्मकम्॥४४॥ ऊचुश्चसुहृदःकृष्णंस्वागतंतेतिरंहसा॥ नैकोऽप्यभोजिकवलएहीतःसाधुभुज्यताम्॥ ४५॥ ततोहसन्हृषीकेशोऽभ्यवहृत्यसहार्भकैः॥ दर्शयन्चर्माजगरंन्यवर्त्ततवनाद्व्रजम्॥ ४६॥ बर्हप्रसूननवधातुविचित्रितांगः प्रोद्दामवेणुदलशृंगरवोत्सवाढ्यः॥ वत्सान्गृणन्ननुगगीतपवित्रकीर्तिर्गोपीदृगुत्सवदृशिःप्रविवेशगोष्ठं॥४७॥

त्स्वकंपुलिनम् ॥ ४२ ॥ नन्वेतावतंकालंकथंतत्रैवोपविष्टाः कथंचक्षुत्पिपासादिविस्मरणमतआह एकस्मिन्निति श्लोकद्वयेन अब्देऽपियातेप्राणेशंकृष्णमंतराचविनाऽपिप्रियविरहेक्षणोऽपिवर्षाऽधिकोभवतितथाऽपिमायाहताःक्षणार्द्धमेनिरे ॥ ४३ ॥ यत्ययामाययामोहितंजगदभीक्ष्णंपुनःपुनःविस्मृतात्मकम् विस्मृतः आत्मैवयेनतत्तथा ॥ ४४ ॥ अतएवमूचुश्चतेत्वयाऽतिवेगेनस्वागतंसम्यगागतम् एकोऽपियासस्त्वांविनाऽस्माभिर्नाभोजिनभुक्तः इतएहिसाधुअविक्षेपेणभुज्यतामिति ॥४५॥ अभ्यवहृत्य भुक्त्वा ॥ ४६ ॥ प्रोद्दामोवेण्वादिस्तस्यरवैरुत्सवस्तेनाढ्यः संपन्नःगृणन्उपलालनैराह्वयन् गोपीदृशामुत्सवरूपादृशिर्दर्शनंयस्यसः ॥ ४७ ॥